

2022/2023

2€

0. szám

Lármába

ALIAS HANGZAVAR

**A pozsonyi Duna utcai
gimnázium diáklapja**

Kedves diákok!

Amit éppen most olvastok a számítógép, tablet, telefon vagy más elektronikai eszköz képernyőjéről, nem más, mint az iskolaújságunk, a Lármafa legújabb száma! Bizony, úgy döntöttünk, megkíméljük szegény fákat és a nyomdát, ezért mostantól online jelenünk meg. De ne féljete! Ennek ellenére csupa jó dolgot találhattok az újságban (mi már csak ezt fogjuk mondani), pl.: exkluzív interjút a tanári kar kihagyhatatlan személyiségével, verseket és történeteket tehetséges diákíróktól és - költőktől, megtudhatjátok, mit csinált egy román ortodox pap, és lehetőleg még az érettségire is egy leheletnyivel jobban felkészültök. Ha valakit a lap netán megihletne az íráshoz, esetleg már van is kész műve, amit szívesen megosztana a közönséggel, további alkotásaitoknak mindig örülni fogunk! Noha, a teljesség igényével dolgoztunk, nem sikerült néhány ötletet megvalósítanunk, így pl. most még Aranyköpések rovatot sem olvashattok. Ehhez a segítségeteket is kérném: ha valamilyen vicces beszólás, elszólás, beköpés elhangzik az órán (akár most vagy a jövőben), kérlek, jegyezzétek le, és juttassátok el a szerkesztőséghez, hogy a következő számban legyen min szórakozni! Küldhetitek e-mailben, vagy személyesen is odaadhatjátok. :)

REMÉLJÜK, TETSZENI FOG AZ ÚJSÁG!

Mit szól hozzá?

**A lényeg lényege lényegében lényegtelen.
Megkérdeztük, mit szól hozzá...**

Č. Timi: A kérdés nem inkább az, hogy ez most lényegtelenül lényeges vagy lényegesen lényegtelen?

M. Dóri: Igazából ez az én mondásom, amúgy meg szerintem totál igaz. Az emberek többsége állandóan csak a „Miért?”-eket meg „Hogyan?”-okat keresi, nekik ez a mondat egy abszurdum, pedig csak jobban bele kéne gondolniuk, vagy pont, hogy fordítva, nem kell mindent túlgondolni!

K. Bálint: Lényegében... Ja.

K. Lilla: És ha a lényegtelen lényegtelensége lényegesen lényeges?

Fröhlich t.: Ez teljesen igaz. De ha mélyebben belegondolunk, mégsem. Egy példát említenék: az emberi kapcsolatok sem a lényegestől függenek, mivel ha valakivel barátkozunk, a lényeg összeköt minket, de ha a kapcsolatunk megszakad, nem a lényeges miatt szakad meg, hanem a lényegtelen dominál, ami azt jelenti, hogy a lényegtelen ennek alapján sokkal fontosabb a lényegesnél.

H. Lilien: Hát, a lényeknek van lényege... Ami lényegtelen a lényegben?

I. Kamilla: A lényeg lényege lényegében azért lényegtelen, mert úgyis meg kell válaszolnod, hogy miért az a lényeg. És aztán már nem elég a lényeg.

Borka t. úr: Szerintem teljesen lényegtelen, hogy mit szólok hozzá.

ChatGPT: Ez egy játékos és elmélkedésre készítő kifejezés, amely arra ösztönöz bennünket, hogy megkérdőjelezzük a dolgok valódi fontosságát és értékét az életünkben. A paradoxon azt sugallja, hogy bizonyos dolgok, amelyeket fontosnak tartunk, idővel jelentéktelenné válhatnak, míg mások, amelyek látszólag jelentéktelenek, lehetnek mélyebb értékkel és hogy időről időre meg kell állnunk átgondolni és megkérdézni magunktól, mi az, ami valóban lényeges és hoz értéket az életünkbe.

„EGYÁLTALÁN NEM TARTOM MÁR MAGAM SZIGORÚNAK”

Szinte mindenkinek voltak már élete során bosszús érzései egy-egy tanár hatására, de meg kell vallani, hogy az ő kemény munkájuk nélkül bizony el lennének veszve, és ők is megérdemlik az elismerést. Ennek felismerése nyomán készült a következő interjú a tanári kar (és az iskola) egyik ikonjával, Marták tanár úrral.

Bianka: Nyílt titok, hogy a diákok Önt tartják az iskola legszigorúbb tanárának. Sőt mihelyt belép az osztályba, még a leghangosabb tanuló is elcsendesül. Milyen érzés ez a hatalmas tekintély, és hogy sikerült elérnie?

Marták t. úr: Ezen már magam is sokat gondolkoztam. Őszintén szólva, nem tudom... Sokan azt mondják, hogy a természetem van erre hatással. Én csak arra törekszem, hogy mindenki tudja, mihez tartsa magát. Vannak bizonyos elvárások és követelmények, amelyeket mindenkinek a munka kezdetén elmondok, és természetesen utána azokat én magam is betartom, és mindenkivel betartatom. Lehet, hogy valaki ezt veszi nagy szigorúnak.

Bianka: Vagyis Ön nem tartja magát szigorú tanárnak?

Marták t. úr: Ahhoz képest, hogy milyen voltam akkor, amikor elkezdtem tanítani, egyáltalán nem tartom már magam szigorúnak. Ez valószínűleg sok mindenkivel így van. De ha azt vesszük szigorúnak, hogy bizonyos szabályokat betartok és betartatok, akkor lehet, hogy a mostani körülmények között a szigorúbbak közé tartozom.

Bianka: Milyen érzés tanárnak lenni? Mindig is ezt a szakmát szerette volna?

Marták t. úr: Tanári családból származom, mindkét szülőm tanár volt, és a bővebb családomban szintén akadnak még tanárok. Ráadásul akkor, amikor én pályaválasztás előtt álltam, nem volt túl sok lehetőségem. Szerettem a földrajzot és a biológiát, de a testnevelés is nagyon közel állt, sőt a mai napig közel áll hozzám. Viszont már fiatal koromban bizonyos hátgerinc-problémákkal küszködtem, így a testnevelésről tudtam, hogy hosszútávon nincs értelme vele foglalkozni. Így aztán a kör leszűkült geográfiára és biológiára. A választásban az is közre játszott, hogy mindig is szerettem az utazást és a természetet, sőt az utóbbi években ez mintha fokozódott volna.

Bianka: Ezek szerint azon szerencsés emberek közé tartozik, akik élvezik is a munkájukat?

Marták t. úr: Igen. Most már több mint 25 éve tanítok, ez idő alatt szert tettem bizonyos gyakorlatra és tapasztalatokra, úgyhogy most már tudom, bizonyos helyzeteket hogyan kell kezelni, a problémákat spontán tudom oldani, ezért a tanítás nem okoz túl nagy leterhelést, sőt tudom élvezni is.

Bianka: Sokaknak – például nekem is – gondot okoz(ott) a térképen megjegyezni, gyorsan megmutatni a különböző földrajzi helyeket, Ön viszont profi módon szuper gyorsan, szinte gondolkodás nélkül rábök az ujjával. Sokáig tartott ezt megtanulni?

Marták t. úr: A térképek iránt már kiskoromban érdeklődtem, úgyhogy mire odajutottam, hogy ezt tanultam, addigra már nagyon jó alapokkal rendelkeztem. De ezt mind saját önszántamból.

Bianka: Mi volt az eddigi legrosszabb tapasztalata tanárként?

Marták t. úr: Szerintem az, amikor a covidos időszakban otthon maradtunk bezárva. Most is azt vallom, ha csak lehet, akkor ne e-mailezzünk, hanem saját magunk, személyesen beszéljük meg a dolgokat, ha itt vagyunk az iskolában. A távoktatás alatt ez hiányzott a legjobban, a közvetlen kontaktus: az, hogy bemegyek az osztályba, ahol vár 20-25 diák, akikkel kommunikálunk, beszélgetünk, akiket taníthatok. A Covid-időszak alatt csak a számítógépet néztük.

Bianka: Vagyis szeret itt lenni a gyerekek között?

Marták t. úr: Igen, szeretek a diákok között lenni, szeretem a gyerekeket.

Bianka: Megnyugtató érzés, hogy bár óriási tekintélyt sugároz, szeret minket...

Marták t. úr: Azt mondod, sokan szigorúnak tartanak, de miután elvégzik az iskolát, a legtöbben az utca másik oldaláról is átjönnek hozzám, és beszélgetünk, aminek nagyon örülök. Sok diák visszamenőleg úgy néz rám, hogy amikor tanítottam őket, szigorú voltam, amit akkor nem nagyon értékelték, de a távlatokból nézve, utólag ezt pozitívan értékelik.

Bianka: Sokaknak nagyon nehezen megy a fejébe a geográfia. Mivel tudná a tanulókat motiválni? Ön szerint miért fontos a földrajz?

Marták t. úr: Most hosszasan beszélhetnénk arról, hogy a földrajznak mint tudománynak mi a jelentősége, hogy milyen hatással van a régiók fejlesztésére és tervezésére, az utak építésére stb. De a diákok számára elsősorban azért fontos, hogy bármilyen természeti jelenségnek legalább az alapjait megértsék. A legtöbben akkor látják az egész hasznát, amikor utaznak valahova, és amerre mennek, hirtelen tudatosítják: erről is, arról is tanultunk, itt is voltunk, ezt is láttuk, azt is megemlítettük az órán. Persze nem hiszem, hogy ha valaki elutazik Dél-Ázsiába, s ott esik az eső, akkor az fog az eszébe jutni, hogy hej, itt most épp nyári monszun van, hanem amikor valaki elmegy kirándulni, akkor jobban tud tájékozódni. Az meg külön fantasztikus, ha van, aki esetleg utazás közben még a térképet is figyeli...

Bianka: Csakhogy egyesek még térkép segítségével is rosszul tájékozódnak, egyszerűen máshoz van tehetségük, és a földrajz nehezen megy a fejükbe. Van tippje, hogyan lehetne könnyebben megtanulni a tananyagot?

Marták t. úr: Akik a gimnáziumba úgy jönnek, hogy nincsenek alapjaik az alapiskolából, azoknak nagyon nehéz, mert egyszerre sok információt kell elsajátítaniuk. Például a második évfolyamban van a regionális földrajz, annak is csak a háromnegyed része, és az bizony azt feltételezi, hogy valamiféle alapokkal kell rendelkezni az alapiskolából. Hogyha ez nincs meg, akkor nincs más választás, neki kell ülni, s most kell megtanulni. Van, akinek könnyebben megy, van, akinek nehezebben. De valahogy át kell magunkat rágni rajta.

Bianka: Mit üzen az iskolánk diákjainak, főleg azoknak, akik félnek is Öntől?

Marták t. úr: Ezt a szót nem szeretem, nem jó kifejezés. Aki attól fél, hogy nem tartott be valamilyen szabályt, s ezért megkapja rossz jegy formájában a büntetését, akkor nem is félelem, hanem annak a következménye, hogy nem tartotta be a szabályt. Ezért csak azt üzenem: teljesen lazán, a szabályokat betartva tessék tanulni! És legyenek ugyanolyan jó csapat, mint eddig voltak!

Kiss Bálint Béla és Hromada Attila: Romok között

Bálint kisregénye 2022 nyarán jött ki, majd elnyerte a 3. helyet a magyarországi Író- Deák irodalmi pályázaton. Most exkluzívan elolvashatjátok a történetet iskolaújságunkban., Bálint, köszönjük az együttműködést!

1. fejezet

Hogy lehet az, hogy már rég véget értek az ocsmány tél utolsó napjai, és én még mindig lábam lógatva ücsörgök a szobám mélyén? Hónapokig tartó fagyoskodás után a nap ismét örömmel ragyoghatja be az unalmas falusi mindennapokat. Lehet, hogy ennél jobb alkalom hetekig nem adódik majd arra, hogy végre kirángathassam az apámat focizni egy kicsit. Még az se lenne baj, ha nem bírna már annyit futni, mint régen, csak újra ki akarok mozdulni a friss levegőre anélkül, hogy négy réteg felső öltözetbe kéne beburkolóznom. A kérdés már csak az, hogy mégis hogyan fogom tudni rábírní őt arra, hogy eljöjjön velem a pályára.

– Alex, gyere le! – hallottam apám hangját letről. Talán nem is lesz olyan nehéz dolgom, mint gondoltam... Kikapcsoltam a recsegős hangú rádióm és rögvest lerohantam a lépcsőn – Rendezd sorrendbe anyád kottáit! – parancsolta üres tekintettel a semmibe meredve, miközben fejemben épp a nagy kérdést fogalmaztam – Ne aludj már! Pár perc, és itt lesz a diákja!

– Máris! Ó, és egyébként... ahhoz mondjuk mit szólnál, ha miután elkészülök, esetleg... kimennénk egy kicsit focizni? – kérdeztem izgatottan, de hangom a szokásosnál most valamiért vékonyabbnak hangzott.

– Majd meglátjuk Alex. Előbb csináld meg azt, amire kértelek, rendben?

– Rendben – feleltem csalódottan, majd édesanyám zongorája felé vettem az irányt.

Az utóbbi években elég elfoglalt volt a tanítványaival, ezért egy kicsit fura, hogy engem, mint egy szál gyermekét, még mindig nem tanított meg játszani a hangszeren. A kottákra tekintettem, de számomra mind idegennek tűnt. Ötletem se volt, mit kéne csinálnom velük.

– Apa, mi alapján kéne ezeket elrendezni? – kérdeztem értetlenül.

– Istenem! Inkább menj ki a kertbe segíteni anyádnak! Én majd elintézem, csak csinálj valami hasznosat!

– Bocsi, már megyek is! – Lehajtott fejjel léptem ki az udvarra. Anya éppen a virágokat öntözte, mikor odasiettem hozzá. – Segíthetek valamiben?

– Nem kell, már mindjárt végzek. Mikor is jön az a kislány?

– Ha minden igaz, pár percen belül itt kéne lennie.

– Ilyen hamar? Akkor jobb lesz, ha sietek! Még van két elintéznivaló, amire nem volt időm. Bírni fogsz majd velük?

– Attól függ milyen feladatok. Sokáig tartanak majd?

– Miért kérded? Csak nem sietsz valahová? – érdeklődött anya.

– Apa azt mondta, ha kész leszünk, akkor kimehetünk focizni.

– Apának dolgoznia kell. Nem akarsz inkább kimenni a barátaiddal?

– Biztos elfoglaltak a hétfvégén, nem csak nálunk van házimunka! – feleltem anyám tekintetétől menekülve.

– Szerintem csak nyugodtan kérdezd meg őket! Ami a feladatokat illeti: ha ügyes leszel, seperc alatt meglesznek. Ne aggódj! Semmi bonyolult. Csak a latrinát kell még kitisztítani, meg venni egy pár tojást a piacon. Melyikkel kezded?

– Inkább a bevásárlással, ha nem baj – válaszoltam. Bármit, csak a latrinát ne!

– Jól van. Adok neked egy élelmiszerjegyet, vegyél nyolc darab tojást. Se többet, se kevesebbet, világos?

– Világos! – feleltem, majd útnak indultam. – Barátokkal, hogyne! Mintha nem tudná... Mindenki olyan hígagyú az osztályomban, hogy már a falra mászok tőlük! Inkább fociznék egy csapat lajhárral, mint velük! Bár, ha belegondolok, a kettő között nincs is akkora különbség. Az apám... őt már más fából faragták. Talán ha nem sérült volna le olyan fiatalon, most akár a német csapat legjobb cselezője is lehetne! Ő legalábbis ezt mondta nekem. Emlékszem még, mikor tavaly nyáron a fociról filozofálgattunk. Milyen érdekes, hogy egy meccs, egy olyan hatalmas pályán mindig egy aprócska labda körül forog. Mindketten úgy láttuk, hogy a futball egy békés sport, hiszen a világ országai a sport szabályait követve, erőszakmentesen küzdhetnek meg egymással. Nem úgy, mint manapság, amikor a háború már hosszú éveken át annyi emberéletet követelt. Bárcsak minden ország egy focimeccs keretein belül intézné el a vitás ügyeit! – Eljátszottam a gondolattal, mi lenne, ha egy ilyen nagy fontosságú csapat tagjaként képviselhetném Németországot. Apámnak akkor már biztosan nem kéne többé az építkezésen dolgoznia, vagy anyámnak zongoraórákat adnia. Nemsokára megérkeztem a piacra, majd a tojásárus felé vettem az irányt. Amint beszereztem a nyolc tojást (se többet, se kevesebbet), már indultam is haza. Vékony karomon éreztem a tavaszi nap lágy sugarait, melyek a hónapokon át tartó fagyoskodás után egy régóta várt mosolyt csaltak az arcomra. Szőkésbarna hajamat összeborzolta a szél, annak ellenére, hogy anyám a tavasz közeledtével

rövidebbre nyírta. Vigyorogva suhantam át egy rét melletti kerülő úton. Kremmen rétjei ezer színben pompáztak. A levegőt üde virágillat töltötte meg, amit az élénk tavaszi szél befújt a favázas házak ablakain. A messzeségben a tavak felszínén a nap sugarai játszadoztak, azt ígérve, ha majd eljön a jó idő, akkor megmártóztatunk bennük, mint ahogy azt minden nyáron tesszük. Mire már visszanezve se láttam magam mögött az emberektől nyüzsgő piacot, teljesen elfogyott a levegőm. A mellkasom szorítani kezdett, a tüdőm pedig sípolt. A lábaim hamarosan elvesztették az erejüket, majd elhomályosodott a világ. Egyik pillanatról a másikra a földön találtam magam. A hátamra feküdtem. Karom kisebb-nagyobb horzsolásokkal volt tele. Ahogy kezdtem kifújni magam, az oxigén ismét eljutott a tüdőmig, és a szörnyű sípolás is abbamaradt. Ez a fránya asztma! – gondoltam magamban, majd felálltam. Anyám mindig is azt mondta nekem, hogy azért van asztmám, mert annyira vézna vagyok. Nem tudom, hogy mennyi igazság van ebben, elvégre egyikünk sem jártas az orvostudományban. Mikor már ismét a lábamon álltam, úgy éreztem, minden bajom elszállt, amíg észre nem vettem a földön csillogó tócsát... Aztán magamra néztem. A felsőmről hideg tojásfehérje folyt le, s csöpögött a nadrágomra. Szép munka, Alex! Ebből hogy beszéled ki magad? – Kétségbeesetten törni kezdtem a fejem, hogy mit tehetnék, de egy tiszta gondolatom sem volt, mindössze szirénák zúgtak a fejemben. Sírni támadt kedvem. Most mit fogok mondani anyának? – A szirénák már elviselhetetlenül hangosan szóltak. Mi a fene? – Körbenéztem. Az emberek a távolban elhagyták a házaikat, s egy földalatti bunker felé siettek. Nem csak én hallottam a szirénákat... A kavicsos úton hagytam a tócsát, és rohanni kezdtem feléjük. Olyan messze voltak, félelmemben utánuk kiabáltam: Ne hagyjatok itt! Segítség! – Senki sem hallott a hangzavarban. Úgy éreztem, nem bírok tovább futni, a levegő ismét szivárogni látszott belőlem, lábaim

pedig a végkimerültség küszöbén álltak. A bunker bejárata elé egy célszalagot képzeltem el. Körülöttem lelkes szurkolók jelentek meg, kik tapsolva, s hangosan ujjongva bíztattak tovább. Nem okozhattam csalódást... Gyorsulni kezdtem. Már csak húsz méter! – A buzdítások lármája már szinte elviselhetetlen volt, s lassan elnyomták még a szirénákat is – Tíz... öt... Cél! – Az egész stadion az én nevem kántálta, én pedig erőltlenül a bejáratnak dőltem, s levegőért kapkodtam. A tiszta égboltból szertefoszlottak az ünneplő tűzijátékok, helyüket bombázógépek vették át. Sietve lelépcsőztem az alagútba, ahol már egy csomó ember sorakozott. Engem viszont csak egyvalaki érdekelt:

– Anya! – üvöltöttem, majd tovább hatoltam a tömegben. Nem is láttam még ennyi embert összezsúfolódni a faluban, talán csak az őszi sörfesztiválokon. Most azonban mindenki más, a szomszédok és az osztálytársaim aggódó arcai mind jelentéktelenek voltak, magamban csak a szüleim biztonságáért fohászkoztam. Ahogy egyre tovább sodródtam a tömegben, annál reménytelenebbnek nézett ki a helyzet, egészen míg meg nem pillantottam anyát. Fekete haj, piszkos kerti köntös... könnyben úszó kék szeme valóssággal bevilágította az egész alagutat. Odarohantam hozzá, s átöleltem. Apám az orra alatt káromkodott, mégis jobban örültem neki, mint bármikor. Amint leültünk a hideg talajra, egyszeriben egy földrengésszerű robbanás hallatszott felülről. Képtelen voltam nyugodt maradni. A földrengés nem állt meg. A lámpák kialudtak, a plafonról pedig törmelék potyogott ránk. Némán és tompa tekintettel ültem a hidegben. Elképzeltem, ahogy az otthonunk, a focipálya, az egész falu, minden felrobban.

– Mit teszünk, ha lebombázzák a házunkat? – kérdeztem halkán anyámtól.

– Nem tudom fiam, de ne aggódj miatta. Minden rendben lesz! – válaszolt, könnyekkel megtelt szemmel. Édesanyám mindig is pozitívan gondolkodott, de ezúttal éreztem, hogy nem lesz igaza. Rekedtes, remegő hangja elárulta, hogy csak meg akar nyugtatni, és nem gondolja komolyan, amit mond. Ettől csak még nyugtalanabb lettem. A hatalmas robbanások rövidesen halkulni kezdtek, s a bögő repülő hangja is eltávolodott. Mikor teljes csend vette át az uralmat a bunkerben, kivonultunk a romos alagútból. A nap már nem sütött többé, nem is lehetett rendesen látni a rengeteg füst miatt. Minden lángokban állt. A lakosok velünk együtt tátott szájjal, könnybe lábadt szemmel vonultak át a falun. Rengeteg emberből kitört a sírás a romos házuk láttán. Nyilvánvalóvá vált a számomra, hogy ránk is ez a sors

vár. Próbáltam felkészíteni magam a látványra, de ahogy egyre csak közeledtünk, úgy egyre inkább vesztettem el a józan eszem. Képtelen voltam se elfogadni, se beletörődni abba, ami rám várt. Elkezdtem reménykedni, hogy hátha épp a mi otthonunk marad sértetlen, hátha ott épp nem bombáztak, de ezek a remények hamar szertefoszlottak, amikor megpillantottam a törmelékeket. Először meg se ismertem az öreg házat, úgy szét volt rombolva. Térdemre estem. Nem tudtam visszatartani, kitörték belőlem a könnyek, ami rövidesen zokogássá erősödött. Mióta az eszemet tudom, ez a ház volt az otthonom. Hol máshol lakhatnánk ezentúl? Anyám fejemre tette kezét, s vigasztalóan megsimogatott, ez viszont nem volt képes megnyugtatni. Egyszeriben fogalmam se volt, hogy mi lesz ezután. Mindig is szerettem előre megtervezni mindent, de erre nem voltam felkészülve. Úgy éreztem, kicsúszott az irányítás a kezem közül. Be kellett látnom, Kremmen elpusztult. Összeszedtem magam, letöröltem arcomról a könnycseppeket és gyorsan nekiálltam segíteni a szüleimnek összeszedni azt, ami még megmaradt. Kutatni kezdtem a romok között, hátha találok valamit, akármit, amit még használni lehetne, de szemem megint sírni kezdett.

(Folytatjuk...)

ANKÉT

9TH GRADE *Freshmen*

Kilencedikesek

1. Miért választottátok ezt a gimit?

Cz. Lilla: Azért, mert ide jártam alapsuliba is, és szeretem ezt az iskolát, a tanárokat, nincs messze, jó helyen van.

Z. Samu: Azért választottam ezt a gimit, mert már ide járok hosszú ideig, és ismerem az embereket, tanárokat.

H. Lilien: Máshova nem vettek volna fel.

2. Mit/kit vártok a legjobban?

Cz. Lilla: Kíváncsi vagyok az új osztálytársakra, akik jönnek majd.

Z. Samu: Hát nem tudom.

H. Lilien: A nyári szüneteket.

3. Mitől/kitől féltek a legjobban?

Cz. Lilla: Ebbe még nem igazán gondoltam bele.

Z. Samu: A matektól.

H. Lilien: Hogy nem fogok tudni leérettségizni biológiából és kémiából, mert orvos szeretnék lenni.

4. Nehéz volt a felvételi?

Cz. Lilla: Nem annyira.

Z. Samu: Nem nagyon, csak a matek egy picit nehezebb volt.

H. Lilien: Nem annyira, állítólag az egyik legszebb felvételit írtam meg.

5. Szomorúak vagytok, hogy elhagyjátok az osztályotokat?

Cz. Lilla: Nem is annyira, mivel sokan maradnak az MTAG-n.

Z. Samu: Biztos.

H. Lilien: Hát, eléggé.

12TH GRADE

Seniors

A gimivégzősei

1. Megbántátok-e, hogy ezt a gimnit választottátok?

K. Lilla: Nem bántam meg, hogy ezt a gimnit választottam. Néha azt bántam meg, hogy gimnit választottam, amikor a sok matekot, fizikát meg kémiát kellett tanulni, de igazából nem tudom, hová mentem volna, ha nem ide.

B. Dani: Nem, egyáltalán nem bántam meg. Amikor a 9. osztály végén döntést kellett hoznom, felmerült egy másik iskola is, de végül Pozsony mellett döntöttem, ami jó döntésnek bizonyult.

2. Mi volt itt a legjobb élményetek?

K. Lilla: Konkrét legjobb élményem nincs, de új barátokra tettem szert, ill. jártam Prágában, Krakkóban és Strasbourgban is.

B. Dani: A szalagavató a 4. osztály elején.

3. Mi volt itt a legrosszabb élményetek?

K. Lilla: A legrosszabb élményem az volt, hogy másodikban nem sikerült kijavítanom június végéig a matekjegyemet, tehát életem első és egyetlen bizonyítványos kettesét kaptam.

B. Dani: A sok helyettesítés. Lyukas óránk soha nem volt, helyette mindig csak magyar, ami egy idő után nagyon unalmassá vált.

4. Nehéz volt az érettségi, jól felkészített a gimni?

K. Lilla: Az érettségi nagyon nehéz is lehetett volna, de sikerült jó tételeket húznom. Én úgy érzem, hogy jól felkészítettek.

B. Dani: Az iskolától megkaptam mindent, amire szükségem volt, utána meg csak az én akaratomtól függött, hogy mennyit tanulok. Nem éreztem nehéznek, de természetesen sokat kellett rá készülni.

5. Melyik osztályotok volt jobb: az alapsulis vagy a gimis?

K. Lilla: A gimis osztályom határozottan jobb volt, mint az alapsulis.

B. Dani: A gimis élet teljesen más, mint az alapsulis. Én azt hittem, hogy nem lesz nagy változás, de tévedtem. Teljesen más volt a gimnáziumba járni, mint alapsulis. A gimis osztályom sokkal jobb volt.

VERSEK

Christian Long: Ez is megtörtént

Most írom már harmadszor ezt a verset,
ugyanis a zavaros érzések eddig nem adtak értelmet.
Elmagyarázni ezt nem tudom. Az érzés, ami bennem gerjed,
Ezekből lesznek a legrosszabb tettek.

Mikor veled álmodhatok, körülöttünk mindenki megbízhatok,
neked én bármikor adok bakot, Aphroditétől kérek nagyot.
Lehet, hogy bennem most csalódtatok, azonban én örökké supremamente
fedele maradok,
a szavatok nem jelent már semmit, rakhatjátok a sátorfátok.

De ebbe a lányba én beleszeretgettem, tisztelem összeszedgettem,
e fejsze látta a fényt, mely kimeríthetetlen, mint a lelkiismeretem.
Jön a tavasz és a szívem kinyílik,
sok nem kellett már mások szédítik,
(de) Vigyáznia kell, mert még elhízik.

Mikor veled álmodhatok, körülöttünk mindenki megbízhattok,
neked én bármikor adok bakot, Aphroditétől kérek nagyot.
Lehet, hogy atyáim most bennem csalódtatok, azonban én örökké
supremamente fedele maradok,
a szavatok nem jelent már semmit, rakhatjátok a sátorfátok.

Azt hittem, elválásunk nehéz lesz, de valójában csak most fordult jóra a
sorsom,
új lányok jönnek-mennek, az életemet újra kell szoknom.
Mondták nekem, hagyjam a múltat,
viszont én nem felejttem csak úgy a múltam.
Tudom, hogy rég volt már, de most is azt kérdezem -
mikor indulhatok érted, szívtelenem?

Könnyeztem feléd megannyi vonzalmat,
Szúrtak, rúgtak engem miattad.
Azonban el kell engedjelek, te egyharmad,
mert a sorstól kaptam egy olyat, aki engem sose savasztat.

Porubská Andrea: Te meg Én

Az ég kék, s szalad a kocsi,
Szalad; s rajta te meg én,
Napsütötte tájat virággal
Borító természet lágy ölen.

Folyó folyik, s követjük,
Mintha hajón úsznánk felé;
Felé; a cél, az örök boldogság
Élni s élvezni az élet mezején.

Hopp, kitörök, megbicsaklik
A kocsi egy fakereke;
Pocsolyák áztatják a földutat,
S nem látszik már az út eleje.

Ösvény végén sűrű köd pihen,
Nem száll fel a langyos reggellel;
Nem látsz tovább, hisz sötét jövő,
Amit nem látsz már a te szemeddel.

Esőbe vált az ég, s nincs már
Tető, mi minket megvédjen,
Elázunk; egyenlően kapjuk az
Esőt, mitől átázunk mindketten.

Göröngyös lesza táj, s fekete
Felhők gyűlnek fejünk fölé,
Villámok csapnak mellénk a porba,
S egyik-másik minket majd' elér.

Lecsap az egyik, kitöri a kereket,
Megdől az egész szekér velünk;
S midőn a kerék elgurul teveled,
Eszembe jut, mit közösen megéltünk.

Reccs. Nagyon dől az ülés;
Az élet lova pedig csak vágdat,
Kiestél a kocsinkból, eltűnsz;
S csak egy emlék marad utánad.

Együtt indultunk el, de utunk
Szekerén maradtam csak én,
S egyedül maradtam e széles világban;
Nem volt már mi, csak te meg én.

Biháryová Bianka: Ha érted, jó, ha
nem, még jobb

Tündöklő tavacska pusztaság közepén,
Kiben nem mártóztam oly régen ma már
én,
Ki felé kacsingat két szemem sérelme,
Hogy talán egyszer majd elmúlik félelme...
De hogy belenyomj, azt nem tűröm!

Régen még karjai habjai ringattak,
Fülledő nap elől lazítást így adtak,
Merészen játszó volt a hullám énvelem,
De én az álmokat felettebb élvezem...
De hogy belenyomj, azt nem tűröm!

Tengernek hittem, csak feltámadt
egyszerre,
Lövellte vadjait arcomba ezerrel,
Gyöngy ment a szemembe, s gyöngy
csurgott belőle,
Most már, ha meglátom, nem futok előle...
De hogy belenyomj, azt nem tűröm!

Hullámok serege rugdos, majd eltemet,
Átfedi testem, mint emléke engemet,
Fulldoklok szívemben, nem kapok levegőt,
S mosollyal nézem még így is én mindig
őt...
De hogy belenyomj, azt nem tűröm!

Vihar volt vizeken, vihar volt földön is,
Képétől riadok, de akkor jöjjön is,
Hozhattam vissza én kezemmel a napot
És lehet: egyszer még úszok egy jó
nagyot...
De hogy belenyomj, azt nem tűröm!

Porubská Andrea: A Senki

Fekszem az ágyon, közben csak rád
gondolok,
Az utcákon ezüstös holdvilág ég,
Nincs itt más, csak én, a szellemem
S a szobában pangó csendes üresség.

Kiírnám jegyzetekbe, de még mennyire
Világgá kürtölném bánatom,
Midőn egyszer azt hittem, messze a
március,
s most, hogy vége van, arcodat továbbra
sem láthatom.

Pedig hiányzik most nekem az összes
Pillanatunk (mert bennem mind
megmaradt!),
S ordítok az égre, küldjön már hozzám
el végre,
De fohászom nem hallják, csak a falak.

S visszhangozzák panaszosan éji
rapszódiámból
Minden egyes szünhetetlen dallamot,
Sírva verve vissza az igazságot, amit
már tudok,
Hogy nélküled élek ugyan, de csak Senki
vagyok.

Petrik Zsófia: Ilyen az élet

Elsüllyedni egy kád vízben,
világokat látni.
Elveszni a tekintetben,
erdőben szaladni.
Eltűnni az ágyban,
új galaxist fölfedezni.

Játszani az árnyal,
rálépni, ha elmegy.
Röpülni egy madárral,

várni, mikor esz meg.
Könnyűn bálba menni,
a padlót el nem taposni.

Járni s meghajolni,
az útról egy kavicsot fölemelni,
s hagyni had beszéljen.
Áriákat énekelni,
bolond népnek bolond bánatáról,
s hagyni csak bánkódni.

Mondani esti meséket,
játszani kisgyerekre.
Várni, ami sosem jön el,
hinni a tavaszban,
s közben csókot adni a télnek.

Ötvös Szebi: Cím nélkül

A solitary man
Who lives a solitary life,
He hasn't got no fam'ly clan
And not even a wife.

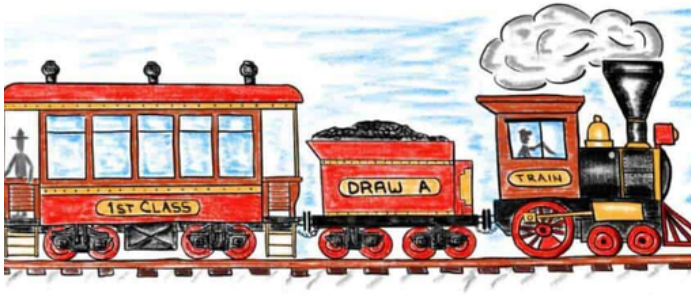

He lets his years go by alone
Within the speeding city.
Trapped in a life so monotone,
He asks for no one's pity.

For he has broken all his oaths,
Promises he's forsaken.
That time's long past, yet he still loaths
Each wrong turn that he's taken.

Salvation on Earth or above
Has long since left his mind
And but a mug reminds him of
The man he left behind.

Kiss Bálint Béla: Vonatoztam

Vonatoztam,
Megjelentél.
Mosolyogtál,
Nevetgéltél.

Odanéztem,
Megelőztél.
Jókedveddel
Megfertőztél.

Gyönyörködtem,
Elbűvöltél.
Pedig csak ott
Üldögéltél.

Gyönyörködtem,
Nem figyeltél.
Képernyődbe
Feledkeztél.

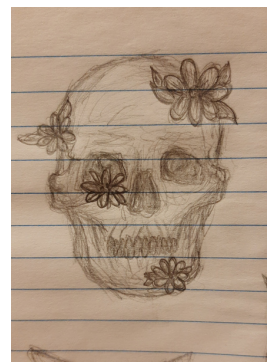
Eltűnődtem,
Mi lehetne...
Meg kell tudnom,
A fenébe!

És aztán leszálltam.
Te meg mentél tovább.

Bizalomjáték – Petrik Zsófia

Szabad esést hajtok végre
egy ócska házban a dombtetőn.
Viharokat képzelek helyedbe,
mint körhintákat forgató hajtómű -
ügy botlasz belém.
Borotvaélen táncoló hajók,
egyik sem halad, mind csak áruló.
Csillagszemekkel néz, csábosan,
s buszon ülő idegeneket igéz.
Üzzünk játékot a szerelemből! -
ezt üvölti a magnó, már kiment a divatból.
Fejemben színes posztterek -
együtt bérelünk szobát,
s kiütjük minden ablakát.
Lázadó világban bűnös, aki szótlan,

poharat emelünk az ábrándozókra,
csókot adunk a mának, csodára várva.
Villamosról nézzük az éjszakai fényeket -
túl sötét lett, s nem találok önmagam.
Kicsordul a zaj, ha megtörjük a csöndet.
Elszakad a húr közted és közöttem.
Viharos járatokon utazunk,
mely néha meg-megáll, s köszönget.
Egy utolsó lépés a hullámvasúthoz:
vajon megállsz vagy kezed nyújtod?

Petrik Zsófia: Gondolatban elkövetett _____

Ott feküdtünk ketten
a tetthely közepén.
Tisztán, s ártatlanul.
Fülsiketítő sípolás rémít:
nem is létezel...

Csupán egy árny vagy, ami szédít.
Gondosan megfestett illúzió.
Lehet-e még ennél is nagyobb,
s nem csupán egy élőhalott?

Mit keresel, mondd?
Megadok mindent.
Képtelen vagyok túrni,
hogymind elhittem.

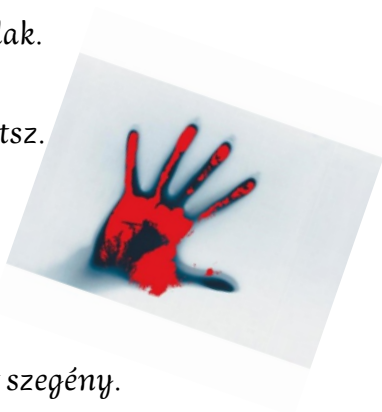
Tested porcelánból,
szíved kőszikla.
Nem bírja már soká,
menten eltikkad.

Téged gyilkossággal,
engem lopással gyanúsít.
Elloptam szíved,
s te megölted az enyémet.

Virágra játszol,
nemhogy megtalállak.
Öntözni felejték,
s így te sem találhatsz.

Itt fekszünk ketten
a tetthely közepén
Mocskosan, bénán,
mint két meglopott szegény.

Szirénák szólnak,
én futni kezdek.
S te jönnél felém,
ha volna tested...

I. B: Osztályhymnus

Korán kelés, buszozás,
oda az életkedvünk,
és a Nivyn leszállva
air force-okban lépkedünk.
Nutellás palacsinta
reggelinek megfelel.
Kemény, mint a tescós kifli,
minket ez nem érdekel.
Kezdődik a tanítás,
spanyol óra vagy német.
¿Puedo ir al baño, por favor?
egy szavát sem értjük meg.
Fotofoszforiláció,
újabb ismeretlen szó.
Natürlich, bólíntunk mind,
s nem tudjuk, miről van szó.
Szól a csengő, fellélegzünk,
felesleges gondolat.
Második bé megjelenik,
s kézbe veszik a dolgokat.
Valakit kidobni,
ezt jelenti az újabb szó.
Az ablakon, teszik hozzá,
ez a defenesztráció.
Kövi óra kémia,
dolgozatot rak elének.
Na de tanár úr kérem,
ez még csak az 1. hét.
Magyartanárról órákat tart,
valami Janusról kiált.
Fiúk a tanulás helyett
nyomogatják a fifát.
Dobbanás hallatszódik,
és az ajtó kitarul,
unikornis lép elének,
hátán Marták tanár úr?!
Mi vagyunk az első bé,
köszönjük a figyelmet,
ettől a naptól reméljük,
hogy befogadtatok minket.

5 TUTTI TIPP

- Hogyan éld túl az érettségit -

NEM TRAGÉDIA!

Nem hatásos tragédiaként megélni, és túlságosan rástresszelni.

IDŐBEN ELKEZDENI!

Mindenképpen ajánlom, ami szerintem a leghatásosabb a tanulás szempontjából: nem az érettségi hetén, sőt nem is abban a hónapban elkezdni tanulni, hanem jóval előtte, lassanként.

MENNI FOG!

Bízni a saját tudásodban és képességeidben.

NE ADD FEL!

Nem elkeseredni és feladni, ha nem megy valami elsőre.

A VÉGSŐKIG!

Megéri az utolsó pillanatig tanulni vagy átnézni dolgokat.

JAKUBÁČ ÉVA TANÁCSAI

© Can Stock Photo

Petrik Zsófia: A rejtett színész

Egy koncertterem közepén álltunk. Éppen hogy megérintettem a felszínt. Csak nézem a körülöttünk elterülő hangszereket.

Kisiklott egy autó. Kerekei csikorogtak, a gumi lassan kopott. Mint egy jóleső, félrecsúszott hiba – ezt persze nem merte lenyilatkozni a sofőr. Mindenki megtudta volna, hogy élete nem ér többet egy apró koccanásnál. Az ő operáját játsszuk majd az este.

Lassan megérkeznek. A kórus, a zenészek, a karmester. Mi még mindig nem mozdulunk. Te bűvölsz valamit a messzi távolban, én továbbra is a hangszereket nézem.

Menekül, mint űzött vad, mely vasgolyó elől fut. Ez lett belőle is: kételkedő élőhalott. Bűnös. Célkeresztbe tűzi fejét és lő. Társadalom által elkövetett öngyilkosság – ezzel diagnosztizálták. Képtelen volt beismerő vallomásra. Tisztában volt vele, hogy a rendőrségnek mondott hazugság a szabadságába kerülhet, az igazság azonban ennél is jobban rémítette.

Leültek. Mind elfoglalták helyüket. Az utolsó próba az előadás előtt. Kettőnk csöndjét megtörte a bőgő öblös hangja. Egy percre mi lettünk a főszereplők, de hamar leváltottak. Nem volt nekünk való a jelenet.

Rögeszmésen állította, hogy nem látta a felé közeledő járművet. Csőlátás – ő ezt tanulta a vizsgán. De hiszen ez badarság; azonban hiába a fölháborodás, ő nem tágít. Nem hat a fenyegetés, már megvesztegetni is próbálták. Hiába. Ne törjük össze olyan ember illúzióit, akinek nem maradt más – ez volt a rendőrfőnök utolsó mondata. Lezárta az ügyet meg nem oldottként, csak szabaduljon végre attól az örült alaktól.

A próba véget ért, kialudtak a fények. Elmentek, hogy ünneplőbe öltözzenek. Ünnepelnek? Hiszen elbukott. A főhős, akik nem mi voltunk. Te csak nevensz, még most sem mozdulsz. Talán érted miért nem mondta el? Miért játszott inkább bolondot?

A hangszerekre nézek, majd újra rád. A gyülekező tömeg halk moraja zajlik. Nem mozdulsz, pedig már mennünk kéne. Visszajönnek a zenészek, a karmester torkot köszörül, s vár, míg elül a zsvaj.

Rám nézel, most már minden világos. Végig tudtad, értetted is. A titkot nem mondhatja el, mert megtudná a világ, hogy élete nem több egy félrecsúszott hibánál. Egy sokat sejtető mosoly a koncertterem közepén. A vonó a húrokhoz simul, megszólal az első dallam.

Biharyová Bianka: Fék nélkül élünk

Minden élőlény folyamatosan fejlődik, állandóan változik. Ezek az átalakulások viszont nemcsak több millió év alapján le lehetők fel, hanem akár egy-két, egymást követő generáció összehasonlításával is. A harminc évvel ezelőtti szokásokhoz képest teljesen eltérő az öltözködésünk, nyelvezetünk, kikapcsolódási formáink... És a viselkedésünk, sőt a puszta életfelfogásunk is. Tény, hogy idővel egyre inkább lazábbak és közvetlenebbek vagyunk, mint ahogy az is, hogy erről léteznek pozitív (főleg a fiatalok körében) és negatív (inkább érett korban lévő embereknél) vélemények egyaránt. Melyekre kellene inkább hallgatnunk?

Amellett, hogy az élet legtöbb terén engedjük el magunkat, az az érv szólhat, hogy újításról van szó. Régen az emberek jobban tisztelték egymást, főnökeik iránt akár az alázatukat is kimutatták; kevesebb kockázatot vállaltak, keresték a stabilitást; a mai társadalomban élők közül viszont elég sokan vallják az előbb felsoroltak ellentettjét, ez főképp az emberek közötti kapcsolatokban nyilvánul meg. Lehetséges, hogy az erkölcsi- viselkedési normákat is hasonlóan célravezető megreformálni, mint az egyszerű gépezeteket. Régen az olyan mindennapi közlekedési eszköz, mint az autó, szintúgy hihetetlen, esetleg felháborító jelenség volt. Napjainkban pedig már fénysebességgel készülnek a gyorsabbnál gyorsabb gépkocsik, amelyek mégse lehetnek tekintettel minden egyes élőlényre a Földön, ennek ellenére egyszerűbbé teszik az életünket. Így tehát a merészség stílusa sem lenne teljesen alaptalan, hiszen ezt a logikai eszmefuttatást követve valóban

előfordulhat, hogy ez lesz az emberiség jövője. Igazán felszabadító, hogy manapság többet engedhetünk meg magunknak, mint a mi korunkban a szüleink vagy nagyszüleink. Véleményem szerint viszont se gépkocsit vezetni, se magunkat elengedni nem szabadna fék nélkül – mégis rengetegen teljesen megfélemlenek erről. A mai kor embere nagyon bátor. Vagy inkább, hogy pontosítsam: vakmerő, s bár e kettő kombinációjának lehet pozitív eredménye is, sok esetben éppen az ellenkezőjével találkozunk. A gyakorlatban ez például azt jelenti, hogy bár a tanár-diák kapcsolatok manapság sokkal lazábbak és barátiabbak, mint régen, azért a matektanártól mégse kellene megkérdezni, hogy megy-e már neki a matek, lehetséges, hogy nem jó ötlet kihajítani a tankönyvet az ablakon a pocsolyába, mert nem hallgatták meg a felmérővel kapcsolatos ellenvetéseinket; vagy az óra közben csak úgy, se szó, se beszéd felpattanni és hazamenni (mindig elcsodálkozom, miként háborodnak fel később a viselkedésük következményein, de tanulni nem képesek belőlük). Ha a szemtelenség kiküszöbölhető is, számos más módszer létezik arra, hogy túlzott mértékben ellazuljunk, és a kedveltebbek általában nem éppen a legegészségesebbek. Találkoztam már olyan emberrel, aki az iskolában betartotta a viselkedési szabályokat, majd délutáni programja után három ezrelék alkohollal a vérében kellett elszállítani detoxikációra. Ő aztán elengedte magát – és elengedte az aggódó megjegyzéseimet is a füle mellett. Szomorú tény, hogy nem csak a serdülők világában léteznek hasonló problémák. Nyilvánvaló tehát, hogy a fék nélküli élet

előbb-utóbb kisebb-nagyobb balesetekbe, akár tragédiákba torkollhat. Nem lenne jobb ennek még a pusztá lehetőségét is megelőzni? Előnyösebb-e az izgalmak nélküli szigorú stabilitás, elengedés nélkül? Ha e kérdés netán túlságosan elvontnak tűnne, szemléltethetjük szó szerinti példával is, mint ahogy arra nem is olyan régen rádöbentem. Egy trambulinparkban voltam, és éppen három méterrel egy felfújható gumimatrac fölött himbálóztam, erősen markolva egy vasrudat. Jó volt a fellegekben lebegni, viszont éreztem, ahogy az izmaid lassan lángolni kezdenek. Engedjem el magam? Magától értetődőnek bizonyult, hiszen ez is lett volna az attrakció lényege: hogy repüljek, majd a puha matrac ölelésébe essek, mint egy csodálatos nap után az ágyamba. De mindig elég egy rossz mozdulat, egyetlen megcsúszás, és nyakamat szeghetném... Maradjak lógva? De nem lehetek örökre ebben a helyzetben! A bicepszem vészjóslóan vibrálni kezdett, én pedig egy utolsó levegővétellel elengedtem minden félelmemet, aggodalmamat, valamint – végül – magamat is. És mondhatom, lenyűgöző érzés volt.

Bármennyire is talpraesettebbek lehetünk, mint a múltban, robotok azért mégse vagyunk (hála istennek!). Valójában a saját egészségünk megóvásához tartozik, hogy egy pillanatban már a számításainktól elszakadva szimplán megbízzunk magunkban. Mennyivel unalmasabb, egyszínűbb lenne a világunk, ha folyton csak az előre megtervezett protokollokra hagyatkoznánk! Hogyan is tudnánk szabadon élni, ha állandóan fölösleges elemzésekkel terhelnénk túl az agyunkat? Természetesen, a logikus és megfontolt gondolkodásunkat sok esetben szükséges bekapcsolnunk, de ennek is mindig meg kell állapítani a kellő mértékét. Minden bizonnyal kellemes kaland adódik belőle, ha

valamikor a hétvégén spontánul bepakolunk, és kiruccanunk szereteteinkkel egyet kirándulni, mert megtehejtük; de aligha fognak minket megajándékozni egy mosollyal azután, hogy ugyanilyen okból a vadonatúj autónkkal teljes gázzal nekimegyünk a legközelebbi fának. A mindennapi életben még gyakran a józan észnek és önmagunk elengedésének ötvözésére is szükség van. Rengeteg színész, zenész, énekes és humorista céltudatosan készül hosszú időn át a szereplésére, de a nagy pillanatban már csak önkontrollját eldobva élvezi a munkáját, s lehet, így még effektívebben végzik el, mint hogyha az utolsó pillanatig erőteljesen koncentrálnának.

Ráadásul még az sem biztos, hogy a jobb teljesítmény reménye a megfelelő motiváció arra, hogy élvezettel csináljunk valamit; inkább a teljesebb és színesebb mindennapokkal teli életre való törekvést tartanám helyesnek. Igaz, ennek a gondolatnak a felhozatalával egyesekben rögtön felmerülnek az „az élet nem habostorta!” szerű közhelyek. Valóban megvan rá az esély, hogy balul süljenek el a dolgok, de ha ezt a hozzáállást alkalmazzuk, még a házunkból sem érdemes kimenni, mert lehetséges, nehogy egy téglá a fejünkre essen.

Nyilvánvalóan mindenki eltérő helyzetben és módon tudja (vagy akarja) magát elengedni, mert valamennyi ember számára más jelenti az élvezetet – nem vagyunk egyformák. Törekednünk kell viszont egy számunkra megfelelő, valamint egy közösségen belül egyaránt betartható és elfogadható határ megtalálására. Megtagadni magunktól az élet örömeit ugyanolyan sajnálatos, mint hazardírozni vele. Kulcsfontosságú az arany középút.

A MÚLT SZELLEME

Antoine

Mindig is szerettem Bécs fényűző utcáin sétálni. Az emberek áradata, a zsibongás, ahogy az ezernyi lélek egyszerre, mégis külön-külön a kis világában találkozik, a tömörület, az összes szín, illat, íz, fények egyszerre egy nagy masszává alakul át. Ó, a napsütötte Bécs... Számomra ez jelentette a megnyugvást. Az ember azt hinné, hogy ha nyugalomra vágyik, inkább vidékre húzódik, az örök csend és béke világába. Valami furcsa módon nekem ezt az érzést mégis a város hangos dübörgése adta meg. Gyerekkoromban többször utaztunk ide a szüleimmel meglátogatni a rokonainkat. A nagynénim (édesapám oldaláról) még a polgári forradalom idején költözött ide, hogy elmenekülhessen a felkelés okozta káoszból. Margaret néni mindig is érzékeny lelkű naiv, jámbor asszony volt... A Habsburg-városban aztán megismerkedett mostani férjével, akivel később családot alapított. Bár beleszokott a városi nyüzsgésbe, titkon még mindig hazavágyik, francia birtokunk végtelen, békés csendjébe. Minden alkalommal, amikor meglátogatjuk, elismétli, milyen szívesen fogad bennünket, és bármikor nyitva áll előttünk az ajtaja. Ezért is jöttem most ide. Érdekes, mennyire hasonlít az ő hajdani helyzete az enyémhez. Mindketten a gondok és a teher elől menekülünk egy másik országba, ahol csak reménykedni tudunk, hogy nyugalomra lelünk. Engem azonban inkább a családi ügyek űztek el otthonról. Szüleim folytonos vitái, az egyet nem értés és a zűrzavar. Büntudatom kéne legyen, hogy ezt mind rájuk hagytam, de most, Bécs öreg kőutait koptatva inkább szabadságot érzek. Elöttem az élet, ezernyi lehetőséggel. Ki tudja, talán még meg is ismerem valakit... Ekkor valami beleütközött a vállamba. -Jaj, elnézést! De ügyetlen vagyok! - egy édes hang szakított ki gondolatmenetemből. - Elkalandozott a tekintetem, és nem az utat figyeltem... - egy fiatal lány állt előttem. Pirosposzsgás arcáról áradt a megbánás, és zöld szeme óvatosan csillant, ahogy ránéztem. Csokoládébarna göndör fürtjeit kontyba tűzte, és egy ibolyaszín kis kalap alá rejtette. Elöl meghagyott két tincset, amivel most a lány szellő gyengén játszadozott. Ruhája ugyanolyan színű, felső részét apró virágok díszítették. Nem túl feltűnő, mégis bájos. Gardedámja védelmezően állt mellette, szúrós pillantásokat vetve rám. - Máskor nézzen az orra elé, a végén még elesik - mondtam. A hölgy sután bólintott, majd sietősen továbblépdelt. Ekkor vettem csak észre. - Kisasszony! Kisasszony, várjon még! A kesztyűje! - szaladtam utána. Hirtelen megfordult, kíváncsi tekintetét nekem szegezte. Elbűvölő szemei voltak. Ekkor meglátta a földről felkapott kesztyűjét a kezemben, és így szólt. - Nagyon köszönöm! Mostanság eléggé szétszórt vagyok... - magyarázkodott. - Igazán nincs mit, hölgyem - nyújtottam át neki a már említett ruhadarabot. - Maga angyalian bájos - mondtam. Az arca kezdte felvenni a vörös színt. Lehajoltam, és gyengéden kezét csókoltam neki. Pírját kalapkája alá próbálta rejteni. Sikertelenül. - Remélem, még találkozunk - búgtam, majd sietős léptekkel otthagytam őket. Az út további részében már csak körötte forogtak a gondolataim. Hihetetlen.

HÍREK

MELEG FOGADTATÁS

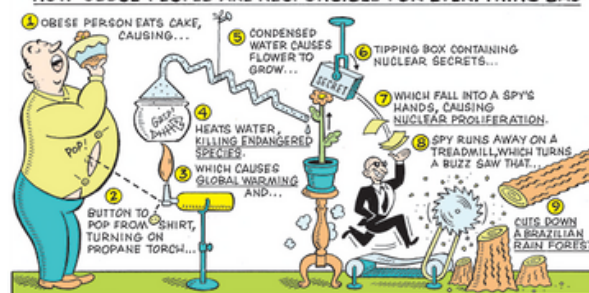
Edgars Rinkevics korábbi külügyminisztert választotta meg elnökké a lett parlament. Rinkevics, aki 2014-ben coming outolt, az első államelnök, aki nyíltan vállalja melegségét. Akkor úgy fogalmazott, harcolni fog az azonos nemű párok jogaiért. Ennek eredménye, hogy tavaly egy lett bíróság kimondta, az azonos nemű párokat is megilleti a jogi elismerés.

Néhány éve San Marinóban még börtön járt a homoszexualitásért, tavaly azonban – a világon elsőként – már nyíltan homoszexuális férfit választottak államfőnek. Európa egyre több országában bátran ismerik el a politikusok, ha a saját nemükhöz vonzódnak.

Viszont a világ eddigi egyik legszélsőségesebb LGBTQ+-ellenes törvényét írta alá Yoweri Museveni ugandai elnök. A törvény alapján életfogytiglani börtön és halálbüntetés is várhat a melegekre. Így Uganda már azon 30 afrikai ország egyike, amelyek valamilyen formában büntetik az LGBTQ+-közösséget. (index.hu, hvg.hu)

GLOBÁLIS FELMELEGEDÉS

HOW OBESE PEOPLE ARE RESPONSIBLE FOR EVERYTHING BAD

Eddig a tehennel volt baj, most a kövérek kerültek sorra. Egy új éghajlati tanulmány az elhízott embereket veszi célba, mert ők állítólag nagyobb CO₂-kibocsátást okoznak. A kutatók szerint az elhízás nemcsak az érintetteknek árthat, hanem környezeti problémává is válhat. A túlsúlyos embereket összesen 700 megatonna felesleges CO₂-kibocsátásért vádolja az „Obesity” című folyóiratban megjelentetett tanulmány. Sőt a tanulmány szerint körülbelül ötödével több üvegházhatású gázkibocsátást okoznak a közlekedés során, mint a normál testsúlyúak. (blick.ch)

VAGY A MACSKA, VAGY KRISZTUS!

„Aki nem szabadul meg a macskától, pokolra jut” – posztolta Facebookra egy román ortodox pap, Matei Vulcănescu. „Nem lehet a mennyek országa és a macska is. Oda jutottunk, hogy az állat helyettesíti az embert. A házi kedvencek lettek az isteneink.” Egy másik bejegyzésében arról írt, hogy a kutya- és macskaimádók nem érdemlik meg a mennyei királyságot, és akik a lakásban tartanak állatot, azok jobbnak képzelik magukat Krisztus híveinél. (24.hu)

Petrik Zsófia: Képzetek

Ázzunk el együtt egy nyári záporban. Olyanban, amiben már-már egymást is elveszítjük. Amelyben nem látunk színeket, csak érezzük, hogy vannak.

Elnyel minket a tenger, teli élővel és élettelenel. Érezzük a bőrön a vizet – leperreg. Hallgatjuk a kopogást – csepereg. Csúszós lesz lábunk alatt a talaj, már nem hallom az elhaladó autók hangját sem – csak a te kacajod. Te kérted volna az eget? Hogy szakadjon ránk ilyen mérhetetlenül?

Életed legjobb döntése, vagy talán a legemberibb?

Kérdések száza vetül föl bennem, de te nem válaszolsz. Hogyan is tudnál? Még nem tanítják a gondolatolvasást. Én meg félek. Félek, mert a kimondott szavaknak nagyobb súlya van, mintha csak gondolja az ember. Még leírni is könnyebb. De nem fedhetem föl – hogyan is tehetném?

Csak nézek némán, fülemben egy dal szövege szól: "A tettek helyett nem cselekednek a szavak", most nem cselekszem én sem, pedig kellene. Ki hitte volna, hogy egyszer majd erre a pontra jutok. Ahol csak hallgatom az esőt, lábaim már megálltak, te pedig kétméterről kiáltasz utánam: gyere te bolond!

Önkontroll...mindig erről beszéltek, ha rólad mesélek nekik. Olyanokat hogy szívesen nézném veled a naplementét, s azt is ahogy fölkel; hogy, ha te lennél a Nap, én a legmagasabb ház fala, mit először megérintesz. Írnék neked, akár mindennap is, ha úgy kívánod. Elmehetnénk együtt pillangókat nézni – csodás teremtmény.

Tüdőgyulladás fogsz kapni - kiáltod, de lábaim vastagabb gyökereket eresztettek, mint hittem. A túl sok eső oka. Visszafelé lépkedsz, cipőd tocsogó, cuppogó hangot ad ki, mire elkezdesz nevetni.

– Látod, miattad a cipőm annyira megszerette a talajt, meg is csókolná, ha kérem.

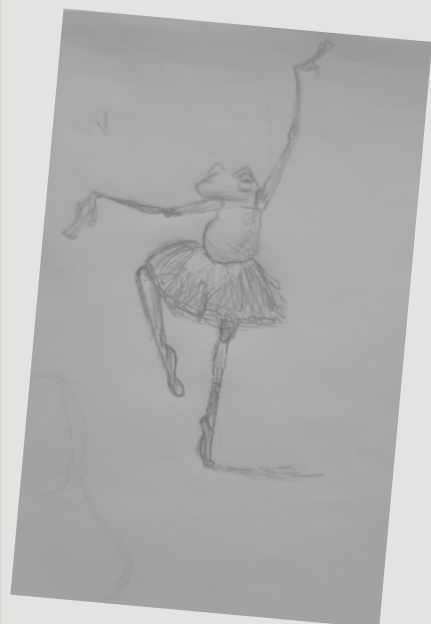
– S ha én kérem? – gondoltam, de nem mondtam ki, csak magamban.

– Na mi lesz? Még ennél is jobban el szeretnél ázni? – pár pillanatra minden idillinek tűnt, majd egy villám szelte ketté az eget. Nem mondtam semmit, csak elsétáltam melletted. Te nem szóltál utánam, nem is jöttél, hiszen mindez csak fikció és nem is létezel...

GYERE TÁNCOLNI!

A terem sarkában álltam. Egészen élvezem ezeket a bálakat. Azon kívül, hogy alig kérnek fel, nem is olyan rosszak. Az árnyékból tökéletesen lehetett hallani minden közelemben levő egyén piszkos kis magánéleti titkát, és a szaftos pletykákat. Azenét a dobhártyámban is éreztem. Mindenki táncolt. Csak néhányan szaladtak ki itt-ott a mosdóba, hogy sminket igazítsanak, vagy levegőzzenek egy kicsit. A táncparkett túloldalát alig lehetett látni a hatalmas tömeg miatt. Mikor azonban egy lány a szakítási történeke a csattanójához ért volna, egy hang, lágyan, mint a tavaszi eső, megszólított. Megfordultam. Ott álltál előttem. Világos szemeid, mint két ékkő ragyogtak. Mosolyod édes, mint a méz. Egy pillanatra elfelejtettem, hol vagyok. - Gyere táncolni! - hívtál. És én csak mosolyogni tudtam. Nem gondoltam volna, hogy megakad rajtam a szemed. Hogy egyáltalán észreveszel. - Gyere már! - szóltál, és már kézen fogva húztál is a tömeg közepe felé. A rengeteg hangfoszlány, pillanatkép, szín, szag, íz egy nagy masszává folyt össze. Kezeink összekulcsolódtak, és mozogtunk a zene ütemére. Nem érdekelt hogy nézek ki, hogy ki lát, már csak az számított, ami ott volt abban a pillanatban a parkett közepén, a dübörgő zenében, ahol táncoltunk. Jól tudtuk, hogy semmit sem hallani abból, amit mondunk, mégis teli torokból üvöltöttük a dal szövegét, és minden gondot hátrahagyva, csak táncoltunk. Te és én. És csak ennyi kellett a pillanatnyi boldogsághoz. A szabadsághoz.

PETRIK ZSÓFIA: A NAGY ELŐADÁS

Érzed, hogy szétcsúszik alattad a talaj, de meg sem próbálsz összerakni. Csak megrögzötten figyeled valaminek a körvonalát, mígnem eltűnik a homályban. Álmodod. A cigaretta rémes, feléd szálló füstjét, a villódzó utcalámpát és a megtépzott levelet a tócsában – mind álmodod.

Az előadás utolsó színe. Egy részletet játszunk, melyben mindenki érezni próbál. Elvesznek az apró mozzanatokban, vagy éppen túl nagyokat lépnek. Nem találják az egyensúlyt. A libikóka egy oldalra húz, a földhöz ragad. „Az élet előadásának része, hogy az ember olyasvalakibe szeret, akiről sosem gondolta volna, hogy megtörténhet” –

hangzik el a jól ismert mondat. Addig memorizálta a lapon lévő fekete betűket, hogy azok életre keltek. Ezután kiállt a nagyközönség elé, s kikiáltotta: mélyen tisztelt publikum...

A nézőtéren összetalálkozott a tekintetünk és mosolyogtunk. Tudtuk, hogy van közös múltunk. Két egymásba fonódó ellentétes pólus – együtt, mégis magányosan. Mert az, aki örökösen egyedül van elhiszi, hogy lehetséges egymagában megváltani a világot. Nem utaztuk be a földgömböt, csak forgattuk, míg világítottak a kontinensek. Kényszerleszállást hajtottunk végre egy sivatagban, délibábként játszottak előttünk a színészek és oázisokat hódítottak meg. De hamar rájön az ember, hogy a napfölkelte is csak az ablak mögül szép,

mert égetnek a sugarak, ha túl közel megyünk. Így hát mind csupán szemlélői vagyunk a nyárnak...

A színpadon önarcképet festenek egy régi filmről mintázva. Sosem készül el – túl sok a mozgó képelem. Az ember csak azt hiszi el, amit el akar hinni, ezért fest magának tájakat. Eljátssza a Nap halálát, formát ad a szónak...

A földre tapadnak a lábak, a libikóka sem billeg tovább. Bárgyú álmokat kergetünk.

Hatvanhat nap múlva már megszokás, mert ennyi időbe telik hozzá szokni valamihez. S minden alkalommal, ha megkérdezik mihez, a válaszom hozzád... Kezdenek világosodni a fények, lassan véget ér az előadás. Te még mindig ott, én még mindig itt. Várjuk. Hogy essen végre a sivatagban, hogy végre éjjel legyen, hogy elkészüljön az önarckép, s hogy a mérleghinta végre a föld fölött legyen. Nyújtom a kezem, de te a pódiumon állsz, túl messze. Épp meghajolsz, szétcsúszik alattad a talaj, de te meg sem próbálsz összerakni. Csak megrögzötten figyeled valaminek a körvonalát, mígnem eltűnik a homályban. A színpadra füstöt eresztenek. Megfájdul a fejem és már a kezem sem nyújtom. A tömeg hallgat, nem tudja mi lesz. Lassan eltűnök a homályban, de még hallom a szívem, ahogy pumpál, hiszen a csöndben a legnagyobb a zaj...

